

CARTA DOMINICAL

7 DE MARÇ DE 2021

RESSÒ DE LA PARAULA

“L'avui” de Déu II. Les fugides

“L'avui” de Déu és, doncs, l'instant present.

El moment actual, diem, “és meu”, és la meua vida, la que sofreixo, la que gaudeixo, sobre la qual decideixo lliurement. Sí que és el teu moment, també el meu, el nostre. Però, igualment, aquest moment, i no un altre, és el de Déu...

Tanmateix, hem de reconèixer que moltes vegades estem temptats de fugir. Especialment quan el moment actual és complex i ple de sofriment. No volem assumir-lo i en fugim amb subterfugis. Fugides totes enganyoses, seductores, tranquil·litzants, que no guareixen de veritat.

Hi ha moltes fugides, que eviten afrontar la realitat present.

- Negar o deixar de banda el present, refugiant-se en el passat. És l'enyorança i la mitificació del que es va fer i es va viure. Igualment, buscant el refugi en el futur, on es descobreix la utopia, que conquerirem si triomfa el nostre ideal i el nostre programa de canvi.

- Una altra fugida és consolar-se amb el simple pensament. És a dir, elucubrar sobre els culpables de la situació actual, així com sobre les solucions que “s'haurien de prendre”.

- Una altra fugida-refugi, particularment enganyosa, és lliurar-se a l'activisme. Tenir la impressió que l'acció, “fer moltes coses”, és realment fer alguna cosa, quan en realitat res no canvia en la seva profunditat.

- En el terreny de la vida religiosa es dona també una fugida del present real, que ve disfressada d'un bon fer. És la fugida a una religiositat hiperafectiva i sensiblera, que fa sensació de descans i de compliment del que Déu demana.

- Hi ha moltes altres fugides del moment, com el refugi en el plaer compensatori, en el somni d'un triomf personal, quedar-se en tot allò

extern, sense esforçar-se a aprofundir què hi ha actualment al cor...

Ben mirat, totes les fugides de la realitat són actes d'idolatria.

Els ídols són construccions humanes, fruit de les nostres mans: ideologies, construccions imaginatives, obres, sistemes, sensacions del “jo”, etc. Però tenen la particularitat d'haver estat elevades per nosaltres a la categoria de coses absolutes, com si fossin déus, allò que busquem per sobre de tot, al qual tot se sotmet, perquè és font segura de tranquil·litat.

Entenem el primer precepte del Decàleg:

“Soc el Senyor el teu Déu, que et vaig treure de l'esclavitud. No tindràs altres déus. Estimaràs Déu amb tot el cor” (cf. Lv 20,1-17)

He sentit que el monjo Evagri Pòntic (segle IV) va advertir: “El monjo que fuig de la cel·la, no sols fuig de Déu, sinó també de si mateix”. El gran escriptorista alemany, convertit del protestantisme al catolicisme, H. Schlier, escrigué sobre 1Co 10,11:

“Fàcilment no ens adonem que per a nosaltres ha arribat ja la fi dels temps, és a dir, el nostre temps és el de la fi i ha començat el temps de Déu. Ens aferrem al passat i, més encara, al futur, i no percebem que tots dos estan anul·lats pel present del temps de Déu”

L'instant present no és fàcil. Però en ell Déu et vol, en aquest moment Ell segueix estimant-te, perquè aquest moment forma part del nou temps inaugurat per Jesucrist. Aquest nou temps, sense sortir encara de la història humana, és el definitiu: “Ja res no podrà separar-nos de l'amor de Crist”. No hem de fugir. Passi el que passi avui, en la nostra història present, continuarà sent “l'avui de Déu”.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat